

[Finansministeren.]

og endog med samme motiveringer, som er anvendt ved gentagne fremsættelser af reformforslag fra min side. En væsentlig motivering synes man dog at have glemt: kravet om en forenkling af vort skattesystem, og det synes rimeligt, da det fremsatte forslag langtfra betyder en sådan; man fristes til at sige tværtimod.

Hvilke skatter ønsker man at nedsætte? Der foreligger intet forslag om at formindske den indirekte beskatning. Dette må vel betegnes om ikke som et fremskridt så dog som en afklaring. Tidligere er begge oppositionspartierne gået ivrigt ind for en nedsættelse af motorafgifterne og omsætningsafgifterne af tekstilvarer. Man erkender nu ikke at have midler hertil. Går vi ud fra de 800 mill. kr. og reducerer disse med børnetilskudsbeløbet, får vi 735 mill. kr., hvoraf indkomstskatten skal nedsættes med 475 mill. kr., formueskatten med 40 mill. kr. og selskabsskatten med 50 mill. kr. eller i alt 565 mill. kr. på de personlige skatter. Ojensynlig skal resten gå til en nedsættelse af ejendomsskatterne. Det drejer sig om 170 mill. kr., hvoraf der foreløbig er stillet forslag om bortfald af ejendomsskatterne til staten med små 100 mill. kr.

Det må i øvrigt forundre, at så stor en del skal gå til nedsættelse af de ejendomsskatter, som er ens for hele landet, og hvoraf mindre end halvdelen falder på sognekommunerne og heraf igen vel højst 25-30 mill. kr. på landbruget. Sammenlignet med partiet venstres krav under toldlovsforhandlingerne om et fuldstændigt bortfald af ejendomsskatterne synes der her at være vist megen tilbageholdenhed, som man vel må takke de konservative for. Det er vel til gengæld dette parti, der har krævet formue- og selskabsskatterne nedsat med næsten 100 mill. kr. Resultatet er blevet, at man har haft mindre end 500 mill. kr. til at reformere indkomstskatterne med, men for at bøde herpå har man foreslået dels børnetilskuddene omlagt, hvad der giver 65 mill. kr., hustrufradragets bortfald, hvad mange skatteydere vil komme til at mærke, og en ophævelse af merindkomstfradraget, hvilket jeg senere skal vende tilbage til. Herved har man opnået at kunne beregne smukke tabeller for forslaget's virkninger, der giver betydelige skattnedsæt-

telser for indkomsteksempler, der ikke alle er særlig virkelighedstro, og, hvad der er værre, giver et overdrevent udtryk for de skattnedsættelser, som forslaget ville medføre, hvis det blev ført ud i livet. Man skal jo også rose, hvor dette er muligt, og forslagsstillerne og deres medhjælpere har virkelig vist store evner på reklameteknikkens område. Hvordan står det imidlertid til med skatteteknikken?

Forslagsstillerne har ligesom sidste år valgt at fremsætte forslag til folketingsbeslutning i stedet for at fremsætte fuldt udarbejdede lovforslag. Også jeg finder det praktisk, at oppositionen har valgt denne form. Den mere skitseagtige opbygning af forslaget kan imidlertid friste til at gå let hen over de tekniske problemer, og det forekommer mig, at forslagsstillerne mere end en enkelt gang er faldet for denne fristelse.

Tilsyneladende indeholder forslaget en forenkling af indkomstskattens beregning. I stedet for de nuværende to skalaer — en for forsørgere og en for ikke-forsørgere — foreslår man én skala, der skal gælde for både forsørgere og ikke-forsørgere. Den måde, denne skala skal benyttes på, er imidlertid ikke slet så enkel. For forsørgere skal man først dele indkomsten i to halvdele, derefter beregnes skatten af hver halvdel for sig, og endelig lægger man de to skattebeløb sammen. Dette system anvendes bl. a. i USA, hvor det kaldes „splitting“, fordi man splitter ægtefællernes indkomst op i to lige store dele. I de lande, hvor denne metode anvendes, beregnes skatten for ikke-forsørgere direkte på grundlag af skalaen. Derved opnår man, at et ægtepar med en given indtægt på f. eks. 20 000 kr. kommer til at betale nøjagtig samme skat som to enlige, der hver har 10 000 kr. i indkomst.

Dette resultat når man ikke til, hvis man skal følge det foreliggende forslag. Efter dette skal man nemlig ikke uden videre anvende skalaen på ikke-forsørgernes indkomst. Forinden skalaen benyttes, skal indkomsten nedsættes med et særligt fradrag, der andrager 20 pct. af indkomsten, dog højst 5 000 kr. Dette fradrag for ikke-forsørgere bevirker, at skatten for et ægtepar på et givet indkomstrin — vi kan godt tage de 20 000 kr. — altid vil være højere